'Η Ἐκκλησία, τὸ Κράτος καὶ διάφοροι ὀργανώσεις θὰ ἀνακουφίσουν τοὺς ἐνδεεῖς τῆς πόλεως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα. Οἱ ἁρμόδιοι τῶν διανομῶν θὰ ἐπιδείξουν τὸ τάκτ, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἀνυπόκριτος ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἀλλὰ καὶ οἱ βοηθούμενοι τὴν ἁρμόζουσαν στάσιν, καὶ προσερχόμενοι διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ δώρου τὴν καθωρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

'Η ἀσφαλτόστρωσις τῶν ἡμικατεστραμμένων ὁδῶν τῆς πόλεως συντελεῖται τὰς τελευταίας ἡμέρας μεθοδικῶς. Τὸ ἔργον πρέπει νὰ ἐπισπευσθῇ, ὥστε τὸ συντομώτερον νὰ γίνουν αἱ ἐπισκευαὶ διὰ τὴν εὐπρόσωπον ἐμφάνισιν τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ σταματήσουν τὰ παράπονα τῶν ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων.

ΤΟ ΠΕΡΙΛΑΜΠΡΟΝ ΕΠΟΣ

Η ΕΞΟΔΟΣ

Τοῦ κ. ΔΗΜΗΤΡΗ Π. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

.....Κι' ἐλεύθεροι νὰ μείνουν
ἐκεῖθε μὲ τοὺς ἀδελφούς, ἐδῶθε μὲ τὸ χάρο.
Δ. Σολωμὸς

Εἶναι ἀποκλεισμένο τὸ Μεσολόγγι. Καὶ ἀπὸ τὴ στεριὰ καὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα. 'Η θέση τῶν ἡρωϊκῶν ὑπερασπιστῶν του, μέσα στὴν πολιορκημένη πόλη, εἶναι ἀπελπιστική. 'Ο στόλος δὲν κατορθώνει νὰ τοὺς τροφοδοτήσῃ πλέον. Καὶ ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ πιὸ ἀκατάβλητος ἐχθρός, ἡ πεῖνα, τοὺς μαστίζει. Πεῖνα καταθλιπτική, ἀβάσταχτη, θανατηφόρα. Καὶ κοντὰ μ' αὐτή, οἱ ἀρρώστειες καὶ οἱ ἐπιδημίες.

'Η στιγμὴ εἶναι κατάλληλη· ὁ 'Ιμπραὴμ καὶ ὁ Κιουταχῆς, ποὺ μάταια ἀγωνίστηκαν νὰ καταλάβουν τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φράχτη, ποὺ στέλνουν προτάσεις νὰ παραδώσουν τὴν πόλη.

Μέ τὴν ντροπιασμένη αὐτὴ πρόταση τοῦ κατακτητή, αἰσθάνεται ὁ πεινασμένος ἐκεῖνος λαός, ὅτι, πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ ὄργιο τῆς καταστροφῆς, ὑφίσταται μία ἀδικία. Στὸν ὑπέρτατο ἐκεῖνο ἀγῶνα του γιὰ τὴν 'Ελευθεριὰ ἢ γιὰ τὸν ἔντιμο θάνατο, τοῦ προτείνεται — τί χλευασμός! — μιὰ ὑπόδουλη ζωή. Καὶ ὁ σπαραγμὸς τῆς καρδιᾶς του διπλασιάζεται. 'Ο πόνος καὶ ἡ λύσσα δὲν ἔχει πλέον ὅρια. Φέρνει στὸ νοῦ του τοὺς τέσσαρες αἰῶνες τῆς καταθλιπτικῆς δουλείας, τὶς διαρπαγές, τὶς στερήσεις, τὶς σφαγές, τὰ παιδομαζώματα. Καὶ ἀκόμη τὴν ἄγια ἐκείνη ἡμέραν — πρὶν πέντε χρόνια — ποὺ ὕψωσε, σὰν αἰώνιο σύμβολο τῆς ἄφθαρτης οὐσίας τῆς 'Ελληνικῆς ψυχῆς, τὸ λάβαρο τῆς 'Ελευθεριᾶς του. Πόσα χρόνια σκληρῶν ἀγώνων μιᾶς χούφτας ἀνθρώπων ἐναντίον ἑνὸς ὁλοκλήρου κόσμου! Κάθε στιγμή τους, κάθε ὥρα τους, κάθε ἡμέρα τους καὶ μιὰ αὐτοθυσία ἀτομικὴ καὶ ὁμαδική· καὶ τὸ αἷμα χύνεται ποτάμι καὶ ποτίζει τὴν μαρτυρικὴ τούτη γῆ. Καὶ ἀπὸ τὰ καμένα ξεροτόπια της καὶ τὶς παντέρημες ράχες της, μὲ τὶς ρίζες βαθειὰ στὴ γῆ της μπηγμένες, ὠψώνεται ὡς τὸ ἄπειρο, παράδειγμα ἀμίμητο στὴν οἰκουμένη ὅλη, τὸ δένδρο τῆς 'Ελευθεριᾶς της.

Στοχάζεται ἀκόμη ὁ μαρτυρικὸς ἐκεῖνος λαός, τοὺς δύσκολους καιρούς, ποὺ περνάει τώρα ἡ ἐπανάσταση. 'Απὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὰ ἄγρια στίφη τοῦ 'Ιμπραήμ, ποὺ ξεχύθηκαν πρὶν λίγο καιρὸ — «Δήωση καὶ καταστροφή· αἷμα καὶ θάνατος στὴν Πελοπόννησο». 'Απὸ τὴν ἄλλη, ὁ Κιουταχῆς, ποὺ «ἐρήμωσε μὲ τὸν πολυάριθμο στρατό του τὴ Στερεὰ 'Ελλάδα». Καὶ ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ γύρω χαλάσματα καὶ τὴν καταστροφή, μόνον τὸ Μεσολόγγι. Ὄρθιο σᾶν βράχος στὴ μέση ἄγριου χείμαρρου.

Πρὸς τὰ ἐκεῖ, πρὸς τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἀντέρεισμα τῆς ἐπαναστάσεως, ἔχουν συγκλίνει τὶς δυνάμεις τους καὶ οἱ δυὸ κατακτηταί. Καὶ μαζί τους μιὰ ὁλόκληρη Αὐτοκρατορία, ἐνισχυμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τῆς Εὐρώπης, ἔχει ὁρθωθῆ ἀπειλητικὰ μπροστά του.

«'Αραπιᾶς ἄτι, Γάλλου νοῦς,
βόλι Τουρκιᾶς, τόπ' Ἄγγλου
πέλαγο μέγα πολεμᾶ,
βαρεῖ τὸ καλυβάκι».

Οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις τους, καὶ ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα, θρυμματίσθηκαν ἐπάνω στὴ λεοντόκαρδη ψυχὴ τῶν ἡρωϊκῶν ὑπερασπιστῶν του. Τὸ σίδερο καὶ ἡ ὁρμὴ σαράντα χιλιάδων πολιορκητῶν ἔσπασαν ἐπάνω στὰ ἀκατάβλητα στήθη τῶν 'Ελλήνων ἐκείνων ἡμιθέων.

Αὐτὰ περνοῦν, γιὰ μιὰ φευγαλέα στιγμή, ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου λαοῦ τὴν ὥρα ποὺ τοῦ στέλνουν τὴν ντροπιασμένη πρόταση, νὰ παραδώσῃ τὴν πόλη.

Γι' αὐτὸ ὁ πόνος καὶ ἡ λύσσα τῶν ἡρωϊκῶν ὑπερασπιστῶν της, δὲν ἔχει ὅρια. 'Αφρὸς τοὺς ἔρχεται στὰ χείλη. Οἱ ἱερὲς μνῆμες τῶν προγόνων τους ἀνασταίνονται μέσα τους. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῆς τεράστιας αὐτῆς δύναμης, ρίχνουν κατάμουτρα τοῦ κατακτητὴ ἁπλῆ, μὲ ὅλη τὴ λιτότητα τοῦ 'Ελληνικοῦ μεγαλείου, μιὰ φράση, ποὺ ξαναζωντανεύει ὁλόκληρη τὴν 'Ελληνικὴ ψυχή, τὸ ἀθάνατο 'Ελληνικὸ πνεῦμα:

«Τὴν πόλη θέλετε νὰ σᾶς παραδώσουμε; "Αν μπορεῖτε, ἐλᾶτε νὰ τὴν πάρετε».

Εἶναι ἡ φράση, ποὺ μιὰ φούχτα ἄλλοι Ἕλληνες σὲ πιὸ περασμένους ἀκόμη καιροὺς πέταξαν στὰ στίφη τῶν κατακτητῶν τους. Εἶναι ἡ ἴδια φράση ποὺ βροντοφώνησαν μετέπειτα οἱ ἐπίγονοι στὶς μεγάλες Αὐτοκρατορίες, ποὺ τοὺς κτύπησαν. Εἶναι ἡ φράση ποὺ θὰ προβάλλῃ πηγαῖα πάντα ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴ ψυχή, μέσα στοὺς αἰῶνες, ὅταν τῆς προσβάλλουν τὰ ἀπαράγραπτα δίκαιά της, ὅταν τῆς καταπατοῦν τὴν 'Ελευθεριά της.

—Κίτρινοι, σκελετωμένοι ἀπὸ τὴν πεῖνα, οἱ ἡρωϊκοὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ Μεσολογγίου, μὲ τὰ μάτια μπασμένα στὶς κόχες, ὅταν τὸ κρέας καὶ αὐτῶν τῶν ποντικιῶν ἀκόμη ἔγινε σπάνιο, ὅταν τὰ σκουλήκια καὶ τὰ φύκια καὶ τὰ δέρματα δὲν ὑπῆρχαν γιὰ νὰ κατευνάσουν τὴν πεῖνα τους, ὅταν ἡ δυσεντερία καὶ οἱ ἐπιδημίες ἐσκόρπιζαν τὸ θάνατο ἀνάμεσά τους, φαντάσματα ἀνθρώπων ὄχι ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ παραδοθοῦν, προτιμοῦν νὰ πεθάνουν. Νὰ πεθάνουν ὅμως σὰν Ἕλληνες. «Νὰ περάσουν καὶ νὰ πεθάνουν». Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ πέρασμά τους θρίαμβος, τραγοῦδι καὶ ὁ θάνατός τους ζωή. Ζωὴ ἐλεύθερη ἑνὸς Ἔθνους.

«Καὶ βλέπω πέρα τὰ παιδιὰ
(καὶ τὲς ἀντρογυναίκες
γύρου στὴ φλόγα π' ἀνᾶψαν
(καὶ θλιβερὰ τὴ θρέψαν
Μ' ἀγαπημένα πράμματα καὶ
(μὲ σεμνὰ κρεβάτια
ἀκίνητες, ἀστέναχτες, δίχως νὰ
(ρίξουν δάκρυ.
Καὶ γγίζ' ἡ σπίθα τὰ μαλλιὰ
(καὶ τὰ λυωμένα ροῦχα.
Γλήγορα στάχτη νὰ φανῆς οἱ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΝΩ ΕΚΙΝΔΥΝΕΥΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΤΡΕΞΕ...

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΥΡΕΩΣ σώζει 900 ἐπιβάτας

ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ ΘΑ ΚΑΤΕΚΡΗΜΝΙΖΕΤΟ παρ' ὀλίγον εἰς μέγα βάραθρον

Αἱ καταρρακτώδεις βροχαί, αἱ ὁποῖαι ἔπιπτον, τελευταίως, εἰς τὴν 'Ισπανίαν, κατέστρεψαν μίαν νύκτα τὴν πτωχικὴν καλύβην τοῦ ἀτυχοῦς Χοσὲ Γκερέρο, κουρέως τοῦ μικροῦ χωρίου Πουέντε-Χενίλ, εἰς τὴν Νότιον 'Ισπανίαν. Κατὰ δὲ τὴν κατάρρευσιν τῆς καλύβης, ἐτραυματίσθη ὁ 5ετὴς υἱὸς τοῦ Πέδρο σοβαρῶς, εἰς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.

Περίτρομος ὁ 46ετὴς κουρεὺς, ἐπῆρε τὸν υἱόν του εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης κατηυθύνθη πρὸς τὸ πλησιέστερον νοσοκομεῖον, ἀπέχον ἐκ τῆς καλύβης του 6 χιλιόμετρα. Πολλάκις ἠναγκάζετο νὰ προχωρῇ μέσα εἰς πλημμυρισμένας ἐκτάσεις, ἐνῶ τὰ ὕδατα ἔφθαναν ἕως τὴν μέσην του. 'Εν τούτοις, συνέχιζε μὲ ἐπιμονὴν τὴν προσπάθειάν του, νὰ σώσῃ τὸν υἱόν του.

☆

Αἰφνιδίως ἐνῶ διήρχετο πλησίον μιᾶς σιδηροδρομικῆς γεφύρας τῆς γραμμῆς Μαδρίτης - Μαλάγας, ἀντελήφθη ὅτι τὸ κυριώτερον ὑποστήριγμά της εἶχε καταρρεύσει. Μετὰ δὲ 35' λεπτὰ τῆς ὥρας, ὡς ἐγνώριζε καλῶς, θὰ διήρχετο ἐκεῖθεν ἡ ἀμαξοστοιχία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ κατεκρημνίζετο, μὲ κίνδυνον νὰ εὕρουν οἰκτρὸν θάνατον ὅλοι οἱ ἐπιβάται της.

'Ασθμαίνων, συνέχισε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πλησίον πλέον, ἐγκατέλειψεν ἐκεῖ τὸν υἱόν του, παρ' ὅλον ὅτι τὸν ἐβεβαίωσαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγχειρηθῇ ἐπειγόντως, διότι ἐκινδύνευεν ἡ ζωή του, καὶ ἔσπευσε νὰ σώσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἁρμοδίους. 'Εστάθη, λοιπόν, μέσα εἰς τὴν βροχὴν, εἰς τὸ μέσον τῆς γραμμῆς, ἔβγαλε τὸ σακκάκι του καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ σήματα ἀπεγνωσμένα εἰς τὴν προσεγγίζουσαν ἤδη ἀμαξοστοιχίαν, παρ' ὅλον τὸν κίνδυνον νὰ μὴ τὸν ἴδῃ ὁ ὁδηγὸς εἰς τὸ σκότος καὶ νὰ τὸν πολτοποιήσῃ ὁ συρμός.

Εὐτυχῶς, ὁ ὁδηγὸς τὸν ἀντελήφθη τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ «ἐφρενάρησεν» ἀποτόμως. Μεθ' ὃ κατῆλθε, μετὰ τοῦ φρουροῦ, τῆς ἀμαξοστοιχίας, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν αὐθάδη, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ καθυστερήσῃ τὸ τραῖνο.

Τότε, ὅμως ὁ ἀτυχὴς Χοσὲ Γκερρέρο τοῦ ἐξήγησε τί εἶχε συμβῆ καὶ οἱ 900 ἐπιβάται τῆς ἀμαξοστοιχίας τὸν ηὐχαρίστησαν διὰ τὴν αὐτοθυσίαν του.

☆

Ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐτηλεγραφήθησαν ἐν συντομίᾳ, συμπληρώνονται ἀπὸ τὰ μεταδιδόμενα, ἤδη, παρὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ Βρεταννικῆς ἐφημερίδος.

Χάρις εἰς τὸν ἡρωϊσμὸν του καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, ὁ Χοσὲ Γκερρέρο ἐξεπλήρωσε τὸ μεγαλείτερον ὄνειρον τῆς ζωῆς του. 'Απέκτησε μέγα κουρεῖον εἰς τὸ κεντρικὸν δρόμον τοῦ χωρίου, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταιρείας καὶ δύο ἐκ τῶν εὐπορωτέρων ἐπιβατῶν. Εὐτυχῶς δὲ καὶ ὁ υἱός του ἐσώθη. Λέγει δὲ τώρα ὁ πτωχὸς κουρεύς: Αἱμάτων ἡ καρδιά ὅταν ἄφηνα μόνον τὸν Πέδρο, εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. 'Αλλὰ ἐνεθαρρυνόμην ἀπὸ τὸ γεγονὸς, ὅτι ἑκατοντάδες ἀνθρώπων ἐκινδύνευαν καὶ ἔπρεπε νὰ σωθοῦν.

Καὶ ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν καλὴν πρᾶξιν τοῦ ὑψηλόφρονος 'Ισπανοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωστοποιήσω ὅτι, ληξάσης τῆς ἑταιρικῆς μου συνεργασίας μετὰ τῆς ἐπιχειρήσεως Β. Σ. Παπαχρηστόπουλος καὶ Σία («ΕΛΕΚΤΡΑ», 'Ερμοῦ 22), ἀπεχώρησα ταύτης καὶ συνεχίζω τὰς ἐργασίας μου, δι' ἴδιον λογαριασμόν, εἰς τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας Γεωργίου Α' 44, (πλησίον Ο.Τ.Ε.), κατάστημα ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ (τηλ. 56-38 καὶ 39-00).

'Επὶ τούτοις, εὐελπιστῶ ὅτι θέλω τύχει τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. συμπολιτῶν μου ὡς καὶ μέχρι τοῦδε.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΚΑΡΠΙΑ

ΣΥΚΙΕΣ ΠΟΛΥΦΥΛΛΕΣ

Τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ Σ. ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Μὲ παραβολικὴ πρᾶξι τοῦ Σωτῆρος ἀνοίγει ἡ ὡραία πύλη τῶν παθῶν. Τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου τὰς ἀπαρχὰς ἡ παροῦσα ἡμέρα λαμπροφορεῖται... ἀρχίζει μὲ ἕνα μάθημα ἐντυπωσιακό: Τὴν σκληρὴ μοῖρα τῆς συκῆς, ποὺ ἀπάντησε στὸ δρόμο του ὁ Χριστός, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἔρημη καὶ στοργικὴ Βηθανία στὴν πολυτάραχη καὶ ἄστοργη 'Ιερουσαλήμ.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς στὴν Π. Διαθήκη περιέχονται πολλὰ θαύματα ἐκδικήσεως. Στὴν Εὐαγγελικὴ ἱστορία ἕνα καὶ μόνο προβάλλει. 'Η κατάρα τῆς συκῆς γιὰ τὴν ἀκαρπία. Βέβαια, δὲν ἦταν τὸ ἄψυχο δένδρο ἔνοχο. Ἄξιζε ὅμως μύρια δένδρα νὰ ξηρανθοῦν γιὰ νὰ ἐντυπωθῇ τὸ σωτήριο μάθημα.

Βυθισμένος ὁ Κύριος σὲ πένθυμους λογισμοὺς γιὰ τὰ πάθη, ποὺ τὸν περιμένουν, ἀντικρύζει στὴν ἀκαρπία τῆς συκῆς τὴν ἀστοργία τοῦ 'Ισραήλ. Εἶναι ὁμόφωνος ἡ γνώμη τῶν Πατέρων γιὰ τὸν προειδοποιητικὸ Συμβολισμό. Μὲ τὸ ξέσπασμα τοῦ 'Ησοῦ πάνω στὴν συκιά, καυτηριάζεται ἡ ἐξωτερικὴ θεοσέβεια.

☆

'Αλλὰ ὁ συμβολισμὸς εἶναι εὐρύτερος. 'Η ἀπαίτησι ἀπευθύνεται καὶ πρὸς τὸν 'Ισραὴλ τῆς χάριτος. Ζητοῦνται καρποὶ ἀπὸ τὰ δένδρα, ποὺ «ἐφύτευσεν ἡ δεξιά Του». 'Ο δὲ καρπὸς «ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια». Καὶ δύο χιλιάδες χρόνια εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ φανοῦν αὐτοὶ οἱ καρποί. Καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ καρποφορία ὑπῆρξε πλουσία. Μιὰ ἐξ ἑπόπτου ἐνατένισις τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ χριστιανισμοῦ στὸν πλανήτη μας, εἶναι ἀρκετὴ. Οἱ ἐχθροὶ ξεπερνοῦν τοὺς ἀπολογητὰς σὲ ὕμνους γιὰ τὴν προσφορὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸν πολιτισμό. Κοινὴ ἡ ὁμολογία γιὰ τὸ γεγονός. Εἶναιό ἱδρυτὴς καὶ ὁ πατέρας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ὕστερα ἡ πραγματικότης, ὅτι, παρὰ τὶς καταλυτικὲς ἀπόπειρες κατὰ τῶν δογμάτων καὶ τὶς ἐμφύλιες ρήξεις τῶν 'Εκκλησιῶν του, παραμένει ζωντανὸς στὶς μάζες καὶ στοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ ἀνανεώνει τὶς δυνάμεις του, μετὰ ἀπὸ τὶς παγκόσμιες θύελλες, ὀφείλεται στὴ θεία του προέλευσι. Θεῖος του προορισμὸς καὶ κλῆσι νὰ χαρίζῃ τὸ θάλπος τῆς παραμυθίας παντοῦ ὅπου βογγᾶ ὁ ἀνθρώπινος πόνος, νὰ κατευθύνῃ τὴν μεταφυσικὴ ἀγωνία καὶ προσδοκία, νὰ ὑπογλυκαίνῃ τὴν πικρὴ γεῦσι τῆς ζωῆς καὶ νὰ φωτίζῃ τὸ μεγάλο μυστήριο, τὴν μοιραία ἀπόληξι τῶν πάντων, τὸν θάνατο.

'Αλλὰ ὁ «ἀπλοῦς μύθος τῆς ἀληθείας» λέγει ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς σὰν ἀνθρώπινη ἐνέργεια δὲν ὡμίλησε ἀκόμη στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ὁ μεγάλος ἄγνωστος, «οὗ ἀγνοοῦντες εὐσεβοῦμεν». Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος οὔτε κἂν ὑποπτεύεται τὴν παρουσία του. Τί ὠφελεῖ νὰ τὸ κρύψωμε; Φοβούμεθα μήπως τὴν κριτική; Μά ποτὲ στὴ γῆ δὲν ὑπῆρξε δημιουργικὸς ὁ μονόλογος. Κόσμημα τῆς 'Εκκλησίας ὁ πεντηκοστὸς ψαλμός. Σημαντικὸ βῆμα ἐπιτυχίας, ἡ ὁμολογία τῆς ἀποτυχίας. Τὸ βράδυ, ὅταν θὰ ἀκούσωμε τὴν σκληρὴ μοῖρα τῆς ἀκάρπου συκῆς, θὰ πρέπει νὰ σκεφθοῦμε πολλά. Εἶναι προειδοποίησι γιὰ μᾶς. Προφητικὴ εἰκόνα στὰ μέτρα μας.

Καὶ τί νὰ πρωτοθυμηθοῦμε, ἀλήθεια! Τὴν δίψα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, ποὺ ἀγνοεῖται; Τὴν πεῖνα τῆς ἀγάπης, ποὺ ἔγινε φιλολογία; Τὰ ὠμὰ σύμφωνα κοινωνικῆς ὑποκρισίας; Τὰ σκάνδαλα τῶν ἡγετῶν τῆς 'Εκκλησίας; Τὴν κατασυκοφάντησι τῶν οὐρανίων μὲ τὴν ἀσύνετο περιφρόνησι τῶν ἐπιγείων; Μιὰ ἄκαρπη θρησκευτικότης, ἕνας ἐπιδερμικὸς χριστιανισμὸς γίνεται ἐμπόδιο νὰ φανῆ ἡ δύναμι τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Πολύφυλλες συκιές, ποὺ ὅμως δὲν βγάζουν «εἰμὴ φύλλα μόνον».

Καὶ ὁ πεινασμένος ὁδοιπόρος πλησιάζει τὰ μεγάλα καὶ ἄφθονα φύλλα μὲ τὶς πολλὲς ὑποσχέσεις γεμάτος προσδοκία. Φεύγει ὅμως γεμάτος ἀπόγνωσι! 'Ο Γκάντι στὴν ἀσυνέπεια τῶν χριστιανῶν ἀπέδωσε τὴν ἄρνησι τῶν 'Ινδῶν νὰ ἐκχριστιανισθοῦν. Ἕνας ἄλλος κατήγορος εἶπε, ὅτι δὲν ὑπάρχει θρησκεία ἄλλη στὸν κόσμο, ποὺ νὰ ἐπροδόθηκε τόσο ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς της, ὅσο ὁ χριστιανισμὸς ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. Ὑπερβολὴ καὶ προκατάληψι μαζὶ στοὺς πικροὺς λόγους. Καὶ ἀλήθεια ὅμως. Γιατὶ κι' ἐμεῖς μὲ τὴν περιδεῆ συνείδησι «γιὰ τὸ ἄνηθο καὶ τὸ κύμινο καὶ τὸ ἡδύοσμο», καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴ λησμοσύνη γιὰ τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀγάπη τὴν ἔμπρακτη, τὴν πίστι τὴν ζωντανή, ἀφήσαμε ἀνεστίους καὶ ἀπόλιδας» τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη. Μείναμε χωρισμένοι ἀπ' αὐτούς. Κάτοικοι ὁ καθένας ἑνὸς νησιοῦ, τοῦ 'Εγώ του. Νάρκισσοι ἀγιάτρευτοι. Πλάσματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ἀπουσία. Δὲν ὑπάρχουν ὅμως οἱ συκιές, ποὺ ὁ 'Ιησοῦς καταρᾶται, γιατὶ μὲ τὸ πλούσιο φύλλωμά τους δημιουργοῦν αὐταπάτες. Ὑπάρχουν καὶ συκιὲς ἐξαιρετικὰ καρποφόρες, ποὺ ὁ 'Ιησοῦς εὐλογεῖ. Καρποί τους εἶναι κάποιος Ναθαναὴλ ἢ κάποιος Αὐγουστίνος. Ἐμεῖς ἀπόψε «τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν τὸ ἐπιτίμιον, φοβηθέντες, ἀδελφοί, καρποὺς ἀξίους μετανοίας προσάξωμεν τῷ Χριστῷ».

Σταῦρος Σ. Σερέτης

ΔΥΟ ΑΛΗΘΙΝΑ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΡΕΜΑΛΑ

Τοῦ κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

Β'

Κι' ἀπόψε ὁ καιρὸς δὲν ἔδειχνε καλὰ σημάδια. 'Ο ἥλιος ἔπεφτε κολυμπόντας σὲ μολυβένια σύγνεφα, ποὺ ἄφιναν μπακιρένια ἀνοίγματα, σὰν πυρωμένους φούρνους. Βαθειὰ κατὰ τὸ βουνὸ τῆς Κεφαλονιᾶς τσακμάκιζε συνέχεια κι' οἱ τοπικοὶ παρατηρητὲς πρόλεγαν, πὼς ἡ νεροποντὴ δὲ θ' ἀργοῦσε.

Δὲν εἶχε καλὰ - καλὰ σκοτεινιάσει καὶ ἡ χοντροψιχάλα ἄρχισε νὰ βεργίζει τὰ τζαμωτὰ τοῦ καφενείου καὶ ν' ἀναλύεται σὲ νερόφιδα, ποὺ ψάχνουνε νὰ τρυπώσουν.

'Ο μπαρμπα - Λιὰς ὁ Χαϊκάλης, ὁ ντελάλης στὴ κωμόπολη, σωστὸς στὸ λόγο του, μᾶς βρῆκε συναγμένους στὴ γωνιά μας. 'Απόψε μάλιστα εἴχανε συναχτεῖ καὶ κάμποσοι ἀκόμα μὲ σκοπὸ νὰ πετᾶνε κανένα πείραγμα στὸ συμπαθητικὸ διηγητή, ὅσο ἐκεῖνος θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ λέει. Τὸν εἴδαμε καὶ σηκωθήκαμε. Τοῦ προσφέραμε στὴ μέση κάθισμα, καφέ, τσιγάρο, καὶ τὰ δέχτηκε, μ' εὐχαρίστηση. Ρούφηξε ἀπολαυστικὰ γουλιά, ἄναψε τὸ τσιγάρο κι' ἄρχισε τὰ χωρατὰ μὲ τοὺς νιόφερτους, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει κι' ἐκείνους ἀπὸ πρώτα, καὶ νὰ προλάβει τὶς διακοπές, ποὺ τόσο τὸν στενοχωροῦσαν.

—Λέγε λοιπὸν κι' ἀκοῦμε, τοῦ λέει κάποιος ἀνυπόμονος.

—Μὴ διάζεσαι, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ μπάρμπα - Λιάς. Ἔχεις ρίξει ποτέ σου βεντούζες; Θὰ ἔχεις βέβαια. Ἔ, καὶ ἡ βεντούζα στὸ κορμὶ λέει τὸ παραμύθι της. Ἄν σοῦ τὶς ρίξουν βιαστικά, πολλὲς θὰ πᾶνε κούφιες, καὶ τότε θὰ νιώσεις ἀνοστιά, γιατὶ, ἐνῶ περιμένεις τὸ βάρος τους στὸ κορμί, δὲ νοιώθεις τίποτα. 'Εξάλλου ἂν δὲν ἔβρεις τὴν ἀρχὴ στὸ μιτάρι, πῶς θὰ τὸ ξετυλίξεις;

Καταλάβαμε πάνω - κάτω τὸ παρόμοιασμά του καὶ περιμέναμε. Ἄξαφνα ἀστραψὰ μᾶς τύφλωσε καὶ μπουμπουνιτὸ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας κατρακύλισε ὥς τὶς ψυχές μας. Φόβος ἀόριστος κάθισε μέσα μας, σὰν τὴ περίχυτη μυρωδιὰ τοῦ ἠλεκτρισμένου ἀέρα ποὺ ἀνασάναμε. 'Ο καφετζὴς ἔτρεξε κι' ἔκλεισε τὰ σκοῦρα τῶν παραθυριῶν, σὰν ἔτσι νὰ μᾶς ἔδινε μεγαλύτερη ἀσφάλεια. Τότε νιώσαμε μιὰ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση, μιὰ γοητεία ἀπὸ φόβο ἀνάμιχτο μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφάλειας. Σὲ μιὰ τέτοια ἀτμόσφαιρα ὁ μπάρμπα - Λιὰς ἔκρινε πὼς ἔπρεπε ν' ἀρχίσει, κι' ἄρχισε.

—Τὸ πότε ἔγινε δὲ χρειάζεται νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἀφοῦ ἐξακολουθητικὰ γίνεται καὶ ποιὸς ξέρει ὥς πότε. Οὔτε καὶ τὸν τόπο θὰ σᾶς ἔλεγα, ἂν δὲ μὲ βοηθοῦσε στὴν ἱστόρησή μου, ἀφοῦ σ' ὅλον τὸν κόσμο γίνεται, σὰ νὰ τὸ ἔχει ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου. Ἔγινε λοιπὸν στὴν Πρωτεύουσα. Γράφτηκε ἕνας νόμος βιαστικά, δικάστηκαν τρεῖς γιὰ κατάχρηση τοῦ δημόσιου πλούτου καὶ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο δι' ἀπαγχονισμοῦ.

—Κρεμάλα; Ἄ αααα!!

—Ναί, κρεμάλα γιὰ νὰ βασανιστεῖ περισσότερο ὁ κατάδικος, ὡς ποὺ νὰ παραδώσει τὸ πνεῦμα καὶ γιὰ νὰ ἀτιμαστεῖ ἡ μνήμη του. 'Ο Νομοθέτης σκληρὸς κι' ἀχόρταγος, ἤθελε τὴν τιμωρία νὰ μὴ σταματήσει μὲ τὸ θάνατο.

—'Ο Νόμος δὲν ὑπῆρχε ὅταν ἔγινε τὸ ἀδίκημα; Ρώτησε νεαρὸς δικηγόρος, ποὺ κατὰ τύχη βρέθηκε στὴ συντροφιά μας.

—Ὄχι, δὲν ὕπαρχε, ἀπήντησε ὁ ντελάλης διηγητὴς μὲ φανερὴ τὴν κακοφάνεια, ποὺ τὰ ρωτήματα τοῦ ἔκοβαν τὴ διήγηση.

—Νόμος μὲ ἀναδρομικὴ ἰσχύ, ἄδικος νόμος.

—Ναί. Τὸ «ἀναδρομικὴ ἰσχὺ» τότε τὸ πρωτάκουσα σὰν κουτσομπολιό. Πάνω στὴν ἀδικία τοῦ Νόμου, θαρρῶ ἔγραψαν καὶ μερικὲς ἐφημερίδες. Βέβαια, τώρα μοῦ τὰ θυμίζεις.

—Μεμιᾶς πετάχτηκε, φωτιὰ ἀπ' ἀγανάχτηση, ὁ τακτικὸς στὴ συντροφιά μας μονόφθαλμος δάσκαλος.

—Μπράβο! Ὅλοι στὴν ἴδια γκάφα πέφτουμε. Ὅλοι παραδεχόμαστε δίχως βαθύτερη σκέψη καὶ συνείδση τὴ θανάτωση ὡς ἀπονομὴ δικαιοσύνης. Τὸ καταλάβατε; Δεχόμαστε ὡς δικαιοσύνη τὴ μεγαλύτερη ἀδικία ποὺ κάνει ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑαυτό του. 'Ακόμα παραδεχόμαστε τὴν ἀγχόνη ὡς θάνατο βασανιστικὸ καὶ πρωτόγονο, λὲς κι'